

Ako sme porazili zlo alebo v snoch je možné všetko

„Dobrá noc, Bronka!“ povedala mi mamina. „Dobrá, mami!“ To boli moje posledné slová pred tým, ako som sa ocitla na vo svete, kde je všetko úžasné.

V škole nám vedomosti vlievajú lievikmi priamo do mozgu, vonku sú namiesto stromov lízanky a rieka nie je len taká obyčajná, totiž, namiesto vody tu tečie rozpustená mliečna čokoláda, z ktorej nepriberiete ani gram. U nás v škole neexistuje vysmievanie ani nepriateľstvo. Všetci sú si seberovní a všetci sme kamaráti, pomáhame si a pomáhame i doma rodičom.

Moja najlepšia kamarátka, moja opora a dôverníčka, sa volá Mirka. Jedného dňa, keď som išla s Mirkou zo školy, začala sa pod našimi nohami triasť zem a z nášho krásneho sladkého mesta sa kvôli mocnému vládcovi Kysloslavovi stalo jedno obrovské smetisko. Z čokoládovej rieky sa stala žeravá kyselina, zo stromov zostali len paličky a čo je najhoršie, videli sme hádať sa ľudí na ulici. Oni si dokonca nadávali a skočili si i do vlasov. Čo sa to tu deje? Čo sa stalo s naším harmonickým a pokojným mestom? Jediným východiskom z tejto situácie bolo zneškodniť Kysoslava, ktorý to všetko spôsobil a zasieval zlo ďalej. Každým skutkom sa stával mocnejším a teda aj neporaziteľnejším. Sídlil na najvyššie položenom bode nášho mesta - veži Kysla. Chceme naspäť naše sladké mesto, kde nikto nie je zlomyseľný ani chamtivý, ani závistlivý.

Hneď, ako sme prišli ku mne domov, začali sme vymýšľať plán na zneškodnenie tohto zla. Vtom Mirka vykrikla: „Mám to! Pošleme sovu Hedvigu, aby mu do jeho sídla primontovala kameru. Niekoľko dní sme Kysoslava sledovali a zistili sme, že začal zostrojovať niečo čudné a nekalé. Zo svojho sídla si urobil veľké laboratórium. Keďže bol chemik, vedel čo sa má s čím zmiešať, aby to bolo nebezpečné, no nám sa zdalo, že vyrába niečo nové, čo ešte nikdy nevyrobil. Asi o dva dni po jeho chemických pokusoch si do svojho sídla začal znášať všelijaké haraburdy. Najprv spájal veľké kusy plechu, potom pridal káble a robil všetko, čo určite spôsobí skazu. Po krátkom čase sme objavili záznam z kamery, na ktorom bolo počuť, čo Kysoslav plánuje: „Tento stroj zmení dážď na kyselinu, vyhubí celé ľudstvo a ja budem pánom sveta! Zo sveta zostane len smetisko!“ On chce vyhubiť ľudstvo, prírodu, život? Tak jemu nestačí len naše mesto, on chce ovládnuť zlom celý svet? „Toto tak nemôžeme nenechať,“ povedala som Mirke, „potrebujeme pomoc!“

Ale kto by chcel pomôcť dvom trinásťročným pubertiačkam? Uverí nám niekto? Nemáme čas na nijaké plány, musí to byť hneď a zaraz! Niekto sa nájsť určite musí. „Čo tak Mečoman?“ povedala Mirka. „To nie je až taký zlý nápad, ale ako sa s ním spojíme?“ odvetila som. „Moj brat ho má v priateľoch na facebooku!“ vykrikla nadšene Mirka. A keďže poznala heslo a e-mail svojho brata, dokázali sme sa s Mečomanom spojiť. Napísali sme mu všetko a on ochotne prijal našu ponuku pomôcť. „Zajtra nastane deň, kedy chce Kysloslav spojzduť svoj vynález.“ oznámila mi Mirka po tom, čo si pozrela najnovší záznam z kamery. Rýchlo sme dokončili náš excelentný plán a prišiel ten deň. Deň, v ktorý mal Kysloslav spojzduť svoj vynález skazy. Ten deň je dnes. Presne o 18:00 musíme prekaziť Kysloslavov plán.

Bolo päť minút pred šiestou a Kysloslav otvoril strechu svojho sídla a vytiahol na ňu svoj vynález. Kysloslav sa postavil k svojmu vynálezu a chcel stlačiť zelené tlačidlo....., ale vtom priletel Mečoman a zrazil ho zo strechy. Okolo celého sídla Kysloslava bola rieka, teda kyselina a on spadol rovno do nej. Aká irónia, kyselinovú rieku vymyslel sám a nakoniec ho vlastný čin uviedol do záhuby. Mečoman zistil, že ak chceme úplne poraziť Kysloslavovo zlo, ktoré sa rozpínalo po celom meste ako kyselina, musíme postupovať opačne.

Začali sme posypávať celé mesto cukrom z veľkých vriec. Postupne sa k nám pridali všetci obyvatelia, cukrovali sme chodníky, stromy, lavičky, pieskovisko.....Bola to dobrá teória, pretože to naozaj fungovalo. Naše mesto sa vrátilo do starých koľají a Kysloslavov stroj po pocukrovaní začal strieľať do výšok naozajstnú cukrovú vatu. „Mňam!!!“ vychutnávali sme si cukrovú vatu. Boli sme šťastné, že nám Mečoman pomohol, zlikvidoval Kysloslava a zachránil naše milované mesto.

Vtom som otvorila oči a uvedomila som si, že to bol našťastie len sen. Nikto nechce zničiť náš svet. Uvedomila som si, že nepotrebujem lievik na vedomosti, radšej sa budem učiť, učiť a učiť, nechcem ani rieku z čokolády, ale určite si želim pekný svet plný dobrých priateľov a dobrých vzťahov. No niekedy sa aj ten najhorší sen môže zmeniť na skutočnosť. Stačí jeden zlý človek v našom mikrosvete a naše šťastie a spokojnosť sa zrúti ako domček z rozprávky o troch prasiatkach. Aby zlo neprevládlo nad dobrom je iba na nás, na ľuďoch, šírme teda iba dobro, priateľstvo, lásku a spolupracujme, rozprávajme sa, nedovoľme zlu, aby zničilo všetko dobré a pekné okolo nás. Vážme si, čo máme a snažme sa to

zveľaďovať ako hlavní hrdinovia nášho príbehu. To odkazujeme Vám všetkým!